

Slovo k povzbuzení na neděli 23. června 2024, na 12. neděli v mezidobí – B
Biblická čtení: Job 38,1.8-11; Ž 107; 2Kor 5,14-17; Mk 4,35-41

Milé sestry, milí bratři,

v evangelijním úryvku podle Marka máme dnes před sebou **záračné utišení bouře** na Genezaretském jezeře. Velmi **podobné vyprávění** najdeme i u Matouše a Lukáše. U Jana trochu jiné, Kristus do loďky s učedníky nenastoupí, zůstane na břehu a až uprostřed noci přijde k učedníkům po rozbouřených vodách a vyzve Petra, aby šel za ním; toho pak topícího se zachrání.

Na Genezaretském jezeře (či Galilejském moři), s nímž byl spojen život řady z dvanácti apoštolů, než byli Kristem povoláni, se toho ale stalo více. Například se na něm odehrál **záračný rybolov**. Jeden je synoptiky situován do doby Kristova veřejného působení, další po jeho zmrtvýchvstání, jak čteme u Jana. **Na břehu** tohoto velkého jezera se Kristus následně zjevil jako **Zmrtvýchvstalý** a vyzval apoštoly, aby s ním posnídali; následoval krásný **rozhovor** s Petrem s jeho trojím vyznáním. A jistě **mnoho dalšího se kolem jezera odehrálo**: Kristus v okolí jezera prožil své dětství a mládí, v městečkách kolem začal své veřejné působení, učinil první zázraky a i později se sem vracel (v okolí jezera jsou přeci Nazaret, Kána Galilejská či Kafarnaum).

Vraťme se ale k dnešnímu zázraku **utišení bouře**. Jak naznačuje úryvek ze starozákonní knihy Job, takový zázrak měl být pro apoštoly dalším ze svědectví **Kristovy Boží moci**, jeho mesianity. **Živlům** – vodě, větru a ohni, bouři a blesku – může totiž **poroučet** jen sám Hospodin. Poroučí-li Kristus, je v něm tedy Boží moc, je **Božím Mesiášem**. Tak měli apoštolové zázraku rozumět, proto na ně «padla veliká bázeň a říkali si mezi sebou: „Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře?“», jak svědčí evangelium.

Zhruba to je **historický (doslovný či literární) smysl** dnešního úryvku. Je zapsaným svědectvím, jak událost prožívali její očití svědkové, apoštolové, a jak ji zapsali evangelisté.

A je oslovující, že Kristus se projevil jako Mesiáš vlastně **v docela obyčejné lidské situaci**, v prostředí vlastním apoštolům, při rybolovu. Byl s nimi a nakonec jim pomohl, **záračně pomohl**. Bouře sice asi nebyla něčím až zas tak výjimečným, Kristus je z ní přesto vysvobodil, přinejmenším z její vřavy.

Už to můžeme vzít jako určité **znamení**, že i my můžeme Boha hledat i ve svých vlastních **prostředích**, v našich **obyčejných životech**. Platí přeci, že Kristus nepřichází **ani dnes** k lidem docela **jiným** způsobem, než jak přišel tenkrát, v době svého pozemského působení.

Čímž se vlastně dostáváme k snad hlubšímu, **duchovnímu smyslu** dnešního úryvku, k jeho **alegorickému** výkladu. Loďka může být naše lidství anebo církevní společenství, jezero je naše životní prostředí, svět. Náš **život** se často dostává do různých **bouří**, vnějších i vnitřních, prostředí světa je rozbouřené. Může být leckdy i nebezpečné, zvláště pokud jsou bouře spojeny s různými temnotami, vnitřními či vnějšími. **Zmítáme se**. Loďka našeho života se může převrhnout, převrátit, v rozbouřených vodách světa se můžeme utopit, můžeme nedoplnout k cíli, na druhý břeh, můžeme se ztratit.

To vše jsou asi pochopitelné a představitelné **obrazy**, alegorie a metafory, jak různé své bouře **prožíváme**. Dnešní evangelium nám k tomu útešně připomíná, že je-li s námi Pán Ježíš, respektive my s ním, pozvali-li jsme ho aspoň nějak do loďky svého života a nevyklopili-li ho, **můžeme doufat**, že nás **zachrání**, až zase přijde nějaká noční bouře, i když se bude třeba zdát, že spí. Evangelium dává **naději**, že i přes bezpečí doplujeme «na druhý břeh», k smyslu a cíli pozemského putování. «Mistře, je ti je jedno, že hyneme?» je zvolání velmi podobné všem evangelijním **prosbám o slitování a pomoc**.

Utišení bouře, respektive zklidněná hladina, je obrazem **vnitřního pokoje**, obrazem **utišení** a zklidnění všeho, co nás v nitru může **paralyzovat** a **ohrožovat**. Všeho, co nám **bere** radost a klid, co nám **znemožňuje** se správně **rozhodovat**, co nám někdy znemožňuje i obyčejně **žít**. Vnitřní bouře nám navíc znemožňuje **snášet** bouře vnější.

Proto je **vnitřní pokoj** tak důležitý. Už přirozeně, **psychologicky**; pomáhá nám překonat různé krize a bolesti, je silou a radostí života, je aspoň z části předatelný **i druhým lidem**.

Teologicky je vnitřní nadpřirozený pokoj ještě důležitější. Je-li opravdový, je projevem **živosti** našeho **vztahu s Bohem**, s Kristem, je jedním z nejvýraznějších projevů Božího odpuštění, je radostí Ducha, je prvním darem Vzkříšeného, je skutečným **dotekem Božím**.

A je zároveň něčím, **čím** i my můžeme svým bratřím a sestřám – v jejich bouřích – pomoci. Snad aspoň nepatrně **zprostředkovat** Boží blízkost, Boží radost. **Vnitřní pokoj** zúčastněných leckdy **pomáhá** – s Boží pomocí – utišit i mnohou bouři **vnější**, zvláště v mezilidských vztazích.

Různých **bouří** vnitřních i vnějších je ve světě opravdu **dost a dost**, to přeci zakoušíme a víme všichni. Chceme-li různé bouře **přestát** a chceme-li v nich **obstát** – to je vytrvat za všech okolností **v konání dobra** a následování Krista a třeba i **předat** trochu klidu a pokoje svým bratřím a sestřám – (chceme-li takto obstát), je to vždy snazší s **darem vnitřního pokoje**, darem Božího pokoje, **darem Kristovy zakusitelné blízkosti**.

Zkusme proto po ní **toužit** a jí se dennodenně **otevírat**. V modlitbě, ve svatém přijímání, v duchovním životě. Nebojme se tedy zvláště ve svých **bouřích** zkusit „**budit**“ **Pána Ježíše**, třeba i slovy učedníků: «Mistře, je ti je jedno, že hyneme?». Není mu to jedno, chce se v nás nějak probudit a zachránit nás, chce utišit bouři v našem srdci, aby nás žádná vnější nemohla ohrozit. Doufáme. O tom nám dnešní evangelium – jeho doslovný i alegorický smysl – svědčí.

Milé sestry, milí bratři, být **blahoslavenými tvůrci pokoje** je navíc jedním z nejkrásnějších a nejpokornějších **poslání** nás lidí, jinak třeba slabých, bojácných a nehodných následovníků a následovnic Pána Ježíše. Snažit se předávat pokoj může **každý z nás**, má-li ho nějak sám **ve svém srdci**. Věřme, že svůj pokoj chce dát Pán Ježíš nějak **každému**, kdo po něm touží, jak ostatně slyšíme při každé mši svaté: «Svůj pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám». Proto se mu zkusme otevřít, nejen pro sebe ale především pro svět kolem nás...